

1. BỐ LÀM NŨNG

Từ sáng sớm, căn nhà nhỏ của tôi đã quá ồn ào:
"Cho đi cùng đi mà, cho đi cùng đi mà, cho đi dã ngoại
đi mà."

Người đang làm ồn đó chính là bố tôi.

"Nhé, Kenichi, cho bố đi dã ngoại cùng con nhé?"

Hôm nay là ngày tôi tham gia chuyến dã ngoại mùa
xuân cùng trường lớp. Và bố tôi thì cứ thế này suốt từ
hôm qua tới giờ.

"Nhìn này, Kenichi, bố còn chuẩn bị cả ba lô cá nhân xong rồi đây."

"Mẹ nói gì đi chứ ạ." Cuối cùng tôi phải tìm tới viện binh.

Và lập tức, mẹ tôi lên tiếng:

"Anh có thôi đi không?"

"Kenichi đã lên lớp hai rồi, có phải là đứa nhóc mẫu giáo nữa đâu. Con nó đi dã ngoại với lớp không cần phải có phụ huynh đi kèm."

"Nhưng em cũng muốn đi cùng mà, đúng không?"

"Chuyện đó với chuyện này là hai chuyện khác nhau. Anh mau ăn sáng rồi đi làm đi."

Rốt cuộc, bố cũng đành ngậm ngùi chấp nhận số phận.
Tôi đang trầm nghĩ như vậy thì lại nghe tiếng nói
vang lên:

"Tôi cũng không được đi dã ngoại cùng sao?"

"Ờ kìa?"

Giọng này nghe lạ thế, tôi chưa nghe bao giờ luôn.

"Kenichi, dẫn tôi đi dã ngoại cùng đi."

"Ai? Ai đang nói chuyện đây?"

Trống ngực tôi đập thình thịch, còn hai mắt thì không
ngừng đảo quanh nhìn ngó khắp phòng để tìm kiếm nơi
phát ra tiếng nói.

Và rồi, có tiếng gọi phát ra từ phòng bên cạnh:
"Ở đây, ở bên này cơ."

Khi nhìn xuống bên cạnh bàn học, không ngờ tôi lại
nhìn thấy "cậu ấy"!

"Tuồng ai, là cậu à..."

Chiếc cặp sách tôi vẫn dùng hằng ngày lúc này đã
mọc đủ tay chân, còn lưng cặp nơi vẫn áp vào lưng
tôi hằng ngày lúc này lại có đủ mắt, mũi, miệng. Và
còn cả một cặp lông mày siêu siêu đậm nữa.

"Ôi trời! Bố ơi, mẹ ơi, mau đến đây! Cặp sách của con biết nói này!"

Thấy tôi kêu lớn, cả bố và mẹ liền nhanh chóng chạy tới.

"Con bình tĩnh chút đi, Kenichi."

Bố nói vậy trong khi vẫn cầm bát cơm và đôi đũa trong tay, còn khuôn mặt thì lộ rõ vẻ lưỡng lự. Xem ra lúc này, tôi chỉ có thể dựa dẫm vào mẹ mà thôi.

Mẹ rất bình thản, lên tiếng hỏi:

"Này cậu cặp sách, cậu định làm gì vậy?"

